

чета, то Тотъо рекълъ да ги заколятъ; но не постаралъ се да скрие лешоветъ имъ, както трѣбва. Изъ Свищовъ били изпроводени люде да търсятъ изгубенитъ момчета; а когато ги намѣрили, то помислили, че сж ги заклали пакъ турци. После това Тотъо би трѣбвало да бѣга и да се скрие; но той отишелъ до с. Върбовка и запрѣлъ се да си почива. Единъ день, срѣдъ пладне, преминалъ покрай него единъ турчинъ и видѣлъ го; но Тотъо пакъ не вземалъ по-осторожни мѣри. Когато турчинътъ отишелъ въ ближнитъ села и когато разказалъ какво е видѣлъ, то турцитъ изпроводили следъ Тотя голѣма потеря; а Тотъо и неговата дружина и не хаели. Когато потерята се приближила на 20 крачки и когато турцитъ захванали да се питатъ кой ще да влѣзе първи въ шумака, то тогава вече четата видѣла каква опасностъ ѝ грози. Единъ турчинъ се завзелъ да влѣзе въ гората. Въ това време единъ отъ Тотъовата дружина, по име Георги Велезлията, спалъ подъ едно дърво. Турчинътъ се хвърлилъ на него, за да го хване живъ; но другъ единъ нашъ юнакъ гръмналъ срещу него и убилъ го на мѣстото.

Когато пукнала първата пушка, то потерята захванала да вика, споредъ обичая си: „урунъ, тутунъ!“ Момчетата, които други пжтъ не били виждали подобенъ гърмежъ, захванали да бѣгатъ и да викатъ: „Бѣгайте, че ни избиха!“ Когато Тотъо видѣлъ, че не е въ състояние да ги одържи, то побѣгналъ и самъ. Въ тая чудна битка Тотъо останалъ само съ 12 момчета; но съ тѣхъ одържалъ голѣма победа.

Разбира се, че неговата дружина е пострадала само за това, защото не е имала никакъвъ редъ и никакъвъ сговоръ. Множество изъ тая